

voor programmafinanciering en grootschalige stimuleringsprojecten. Vanuit de positie van NWO is deze voorkeur wellicht begrijpelijk, maar voor het universitaire onderzoeksveld niet altijd even wenselijk. Immers de projectfinanciering komt daardoor onder druk te staan en als NWO ergens door open competitie een positieve invloed op de kwaliteit van het onderzoek heeft, dan is het wel daar. Mocht nu de nieuwe bewindsman het budget van NWO willen versterken ten koste van de universitaire, dan zou dat hooguit kunnen geschieden door geoormerkte verhoging van de projectfinanciering. Voor het overige zal NWO door interne reallocatie of door verhoging van het budget - zonder dat dit ten koste gaat van de universiteiten -, haar voorgestane beleid moeten realiseren.

Ik sprak zoëven over de grotere speelruimte voor universiteit en faculteit, die de WHW mogelijk maakt. Ervan uitgaande dat dit wetsvoorstel het kader zal worden voor de komende periode, komen we voor de vraag te staan of de grotere programmeervrijheid op onderwijsgebied ook binnen onze universiteit benut zal gaan worden. Lettend op de betrekkelijk kleine schaal van de meeste van onze faculteiten kan in ieder geval gesteld worden dat deze programmeervrijheid hier haar natuurlijke grenzen vrij snel bereikt, tenzij men de onderwijslast van het wetenschappelijk personeel verhoogt. Zo daar al sprake van zou moeten zijn, dan komt mogelijk onderwijs eerst de inspanning om de bestaande studierendementen te verbeteren. Aan de veel gehoorde klacht van de studenten over de kwaliteit van het onderwijs kan niet zomaar voorbijgegaan worden, al is een nadere precisering en nuancering van de klachten wel op haar plaats. Hier geldt echter de uitdaging aan de studierichtingen en de onderwijscommissies en uiteraard primair aan de docent om te waarborgen dat zowel de kwaliteit van het onderwijsprogramma als die van het daadwerkelijk gegeven onderwijs ruim voldoende is. Conform de leus van vanmiddag: wat men doet, moet men goed doen. Als men daarnaast in staat is om de aantrekkelijkheid van de studie voor studenten te verhogen door een ruimer assortiment, dan is dat winst. Het ruimer assortiment mag echter niet ten koste gaan van de kwaliteit van de kern en de diepgang. Ik wil over dit thema nu niet uitweiden, omdat u er allen voldoende mee vertrouwd bent. Wel wil ik nadrukkelijk mijn stellingname naar voren brengen, die inhoudt dat ik voor een instelling als de Vrije Universiteit op de brede onderwijsmarkt een plaats weggelegd zie als een universiteit die een beperkt, doch hoogwaardig onderwijspakket aanbiedt. Daarin moeten wij onze kracht zoeken en daarin moeten wij ons willen profileren. In het verlengde van deze stellingname ligt voor mij tevens de vraag opgesloten in hoeverre wij eigenlijk met onze overwegend vierjarige cursusduur niet te ver zijn doorgeschoten. Ik zou er geen bezwaar tegen hebben dat het de universiteiten vrij zou staan om opleidingen van verschillende cursusduur aan te bieden (daarmee de uniformiteit over faculteiten en universiteiten doorbrekend). Naast de korte tweejarige opleidingen, die hier en daar in het land aangeboden worden, maar waarvan ik de waarde van de diploma's op de arbeidsmarkt nog niet direct zie, zou ik tevens ruimte willen